

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

En ny Bise.

Wilhelm og den forladte Mina.

Mel. Stilhed hersted' hver en Skabning hvitte.

Skjul dig Nattens Herrekinde,
 Smil nu til mig Arme ned.
 Du har seet min Taare rinde
 Altfør tidt paa dette Sted.

Nattens tykke Mulm opfylder.
 Hver den allermindste Braa.
 Ekfers Sorgeskor tilhøller
 Hvert et Lyn paa Himlens Blaa.

Dyb og rædsom Stilhed throner,
 Trindt omkring i Midnats Stund.
 Nattergalens vilde Toner
 Lyder hid fra næste Lund.

Nattergal! jeg fordum hørte,
 Henrykt dig saa mangen Gang,
 Du til salig Fred mig rørte;
 Elfskov var mig al din Sang.

Nu da Sorgens grumme Smerte,
 Nager mit beklemt Bryst.
 Lyder dybt i kvalfuldt Hjerte
 Og kun sørgelig din Røst.

Bemøds længselsfulde Klage,
 Er din kjæle Sang for mig.
 Du har tabt en elsket Mage,
 Tænker jeg og ynker dig.

Og din Elfskavs bittre Svide,
 Mig saaner til Hjertet gaar.
 Samme Qual jeg maatte lide
 I min Ungdoms fagre Vaar.

V box 18:516

Ja en dobbelt grusom Harme,
Sønderlider her mit Bryst.
Jngen troste kan mig Arme
Spildt er alle Venners Trøst.

Ei har Dødens Baand bortrevet,
Wilhelm fra min smme Varm.
Troløs, troløs er han bleven,
Glemmer mig i Selmars Arm.

Wilhelm! da du ved min Side,
Svør mig evig Kjærlighed.
D! nu maa jeg Hænder vride
Doer Dig paa dette Sted,

For dig mine Taarer flyder
Omendkjant du glemmer mig,
Omendkjant du grusomt bryder
D! den Ed, du tilsvore mig.

Du har nu igjennemboet,
Dette Bryst, som slog for Dig;
Men hvad jeg dig har tilsvoret
Skal vist aldrig angre mig.

Dette Hjerter Du misgjænder.
Det for evig bliver dit;
Men den for hvem det nu brænder
Er dog ei saa tro som mit.

Henlev du i Fryd de Dage,
Spm saa grusomt martrer mig,
Dg jeg skal dog aldrig klage,
Naar kun du er lykkelig.

Om du nu den No kan finde,
Som du mig berøvet har,
Saa fly kun de grønne Lunde,
Hvori jeg dit Navn udskar.

Dg forglem de skønne Lunde,
Hvori tidt du gik med mig.
D! gid at jeg ikkun kunde
Engang, engang glemme Dig.

Dig kan jeg slet aldrig glemme,
Thi dit Villed' følger mig.
Dg dit Blik din søde Stemme
At den stedse følger mig.

No kan jeg nu ikke finde,
Førend Graven skjuler mig.
Gid at du da vilde fælde
Kun en Taare ved mit Lig.

D! hvor kunde jeg nu tænke,
At Du vilde stifte mig,
Dg din Piges Hjerter krænke,
Som alene slog for Dig.

D! hvor var jeg glad og rolig,
Før jeg saae Dig første Gang,
I min Faders stille Bolig
Faldt mig Liden aldrig lang.

Glad henglede mine Dage
I de hulde Søstres Flok,
Deres Sorg var al min Klage,
Deres Bisfald var mig nok.

Men du kom og snart du ilte,
I hver ledig Stund til mig,
Glæden i dit Nie smilte,
Naar kunns Mina var hos Dig.

Ærlig du om Venfæb talte,
Ømt Du trykkede min Haand,
Tidt Du kjærligen afmalte
Fælleds Fryd og fælleds Baand.

Wilhelm, Wilhelm! kan Du minde,
Hvad Du tidt til mig har sagt:
"Vee den Hæling, som forblindes.
Til at bryde, hellig Pagt."

Hastig henrandt hine Dage,
Pligten ham fra Mina rev,
Dg han glemte hendes Klage,
Dg han en Dreenebder blev.

D! hvad haver dig bedaaet
Dyd behøver Rigdom ei.
Selmar, som du har udkaatet,
Kan ei elske dig som jeg.

Dg naar hun med Gyfen hører,
At du brød en hellig Ed,
D! det hendes Hjerter rører
Sikkert til Medlidenhed.

Spildt er ogsaa Selmars Lykke
Wilhelm, Wilhelm! spildt ved Dig,
Maa det ei den Edle trykke
At du har bedraget mig?

Dg hvad Løfte kan betrygge
Hende om din Kærlighed,
Siig om hun paa den kan bygge
Som har henfolgt Pligt og Ed.

Under Frygtens bitter Klage,
Hun i Løndom sukke maae,
Dg med Vemod tidt beklage
Wilhelms Fald og Minas Graad.

Mig skal grusom Dval og Smerte
Stedse mere tære hen,
Dg du kjendte ei mig Arme
Wilhelm saae du mig igjen.

Taarer som i Stilhed flyder,
Slukker mine Dines Jld.
Aldrig man paa blege Kinder
Skuer Glædens muntre Jld.

Ungdoms Sundhed alt er borte,
Snart jeg lægges i min Grav,
Ja det vil mit Liv forkorte
At Du brød den Ed, Du gav.

Men jeg dog dig ikke hader,
Gjerne jeg tilgiver dig,
Dg jeg beder Gud min Fader,
Straf dog ei for haardt hans Svig.

Jeg ham ei for Gud anklager,
Af! endnu er han mig kjær.
Døden ender mine Dage
Dg jeg føler den er nær.

Gud jeg snart for dig skal møde,
Der hvor alle Glæder boer
Som en Fader straffer Brode,
Skjent ham atter Trøst og Røe.

Christiania 1846.

Trykt og tilkjøbs hos Frederik T. Steen.